

king komen, wijs geen ge-
00 onttrekken end aan de
eid.
missie voor
gepubliceerd
nstig het ge-
zone grote
te verwording
te langen tijd
lem genoemd
wegstervende
feit, dat van
e catechisatie
aan de cate-
n verwildering
die, wanneer
n, de droefste
stadkerken
ers ons echter
de gemeente-
ds doen zien,
beslist Gere-
kt. In plaats
rk in Amster-
telende actie
ongeloof en
dat de vijfde
eld wint. En
o ernstig ge-
n Kerkeraad,
er kreeg, de
testaties door
anger zonder
on. Telkens
brachten zij
ede, al zeer
wat een lid
loort te zijn.
vraag, of niet
de dusver ge-
wezen. Tegen
stadkerken is
rschuld. Het
in deze sam-
meentelieden
et herderlijk
en kerkelijk
aan het toe-
d, dat men
arbeid onder
and nemen.
niet gestuit.
k behoort in
so goed als
zich richten
Kerk staan.
plaats, is dat
a haar eigen
eter toezicht
og altoos het
den sangerale
stadskerk
aan zulk een
se bezwaren
goed. Maar
n, dat alleen
en kunnen.
nde mannen
gevaar voor-
smiddel als
n gewezen,
terdand wijs
in raad te
Amsterdam
dagen der
haar recht
van al onze
s voor ons
st. En haar
gen heerlijk
ou het ons
n, wanneer
chtige Kerk
og.
ogische
an.
de Gerefor-
fionale des
geeft in hare
e de Theo-
op te heffen
eraren over
che School
ende Prof.
ol te Mon-
dit besluit
me du KXe
eze School
like Hooge-
ok in onze
orthodoxie.
hool tijden
lenten niet
fs uit Zwit-
hun aantal
emde ge-
ar verbon-
der, dat
isme wilde
al op deze
had. Eerst
lurens, een
aar ze uit
gkwijde,

werd te daarvan door de Scheidingswet
tusschen Staat en Kerk van 1905 losge-
maakt en werd zij nu als vrije faculteit
door de orthodoxe groep in de Gerefor-
meerde Kerk in beheer genomen.
Het karakter dezer Theologische School
was ook in de voorgaande eeuw steeds,
dat zij beschouwd werd in Frankrijk als
het bolwerk van de Calvinistische ortho-
doxie, in tegenstelling met de andere
theologische faculteiten. Het was vooral
Prof. Doumergue, die aan deze School
luister bijzette door zijn eminente studien
over Calvijn.

Wat de oorzaak is, dat deze School thans
is opgeheven, is moeilijk te zeggen. Het
schijnt, dat allerlei oneenigheid en gehar-
reword onder de professoren daartoe heeft
bijgedragen. Maar hoe dit ook zij moge,
de opheffing dezer School betekende ook
wij. Ze was een schoone gedenkstuk uit het
glorietijdvak der Gereformeerde Kerk in
Frankrijk, en we vreezen, dat haar saams-
meling met de Theologische faculteit te
Montpellier een schadepost voor de ortho-
doxie zal blijken.

Commissie van advies.

In een onzer kerkelijke bladen wordt er
captie op gemaakt, dat de Middellburgsche
Classis in het netelige geding, waarvoor ze
door het optreden van Ds. Netelebos ge-
plaatst was, de hulp inriep van verschil-
lende hoogleraren en predikanten om
met Ds. Netelebos over zijn afwijkende
meningen te spreken. Zelfs werd het een
„grek in kennis van kerkrechtelijke be-
ginselen" genoemd, dat sde betrokken
predikant zich door die Commissie liet
onderzoeken" en de wensch geuit, dat zulk
een „niefwigheid", als deze Commissie van
bijstand of advies was, zich in ons kerkelijk
leven niet herhalen moge. Als de Classis
behoefte had aan meer licht, dan behoort
ze, meende men, dit te zoeken bij de
meerdere vergaderingen, of kon ze de hulp
inroepen van deputaten volgens artikel 40
D. K. O.

Niet ten onrechte merkt Dr. A. Kuyper
in de *Rotterdammer Kerkbode* op, dat deze
critiek verwondering baart. Waar zelfs
onze Generale Synoden zich voortdurend
door professoren laten bijstaan en hun
advies over tal van quaesties op hoogen
prijs blijken te stellen, dan kan het toch
moelijk als ingaande tegen de Gerefor-
meerde beginselen van het kerkrecht
worden genoemd, dat een Classicale ver-
gadering hetzelfde doet.

Blijkbaar kende deze criticus dan ook
de historie niet. Het kwam vroeger telkens
voor, wanneer een Classis te oordeelen had
over de al of niet zuiverheid van een ver-
dacht predikant, dat zij dan de hulp inriep
van de Theologische professoren, om daar-
over hun Gutachten te geven. Voetius in
zijn *Politica Ecclesiastica* keurt dit niet af,
maar verdedigt dit. En wel kerkrechtelijk
bezwaa zou hier ook tegen in te brengen
zijn? Natuurlijk moet de beslissende macht
bij de Kerken zelf blijven, die in zulk een
geding als rechtters optreden en een oordeel
hebben uit te spreken. Maar komt het
niet telkens voor, dat een rechter, voor
moelijke gevallen staande, het advies vraag-
t van „deskundigen" en zelfs aan deze
deskundigen opdraagt met den „aangeklaagde"
of „verdachte" te spreken? Mits de be-
slissing maar bij den rechter verblijft, be-
staat hiertegen geen het minste bezwaar.
Het kan juist dienen om den rechter met
te meer kennis van zaken te doen oordeelen.
Het is daarom, dat we de instelling dezer
Commissie van advies door de Middell-
burgsche Classis volkomen juist achten.

Voorwaar waar het gaat om dogmatische
quaesties, is het steeds gewoonte geweest,
dat de Classis niet uitsluitend op haar eigen
oordeel afging, maar gebruik maakte van het
licht, dat God de Heere ook in de
wetenschap aan Zijne Kerk geschonken
heeft.

Dr. H. H. K.

Kootwijks Scholen.

In hartelijken dank ontvangen van den Heer
K. Visser te Mark en giff uit de Uniecollecte f 5.
In hartelijken dank ontvangen Letter v. B.
te Amsterdam f 2.54.

In hartelijken dank ontvangen Dames N. N.
Rotterdam f 2.50.

Ds. J. H. HOUTZAAGERS.

Uit de Pers.

In de *Groninger Kerkbode* schrijft Ds. Miedema
het volgende over rust.

Het is niet erg rustig in de wereld. De oorlog
is officieel voorbij, maar in de werkelijkheid nog
niet. In alle landen zijn nog enorme troepenmassas
onder de wapenen. Rondom is het nog gedurig
vechten. En dat liefst nog van burgers van het-
zelfde land tegen elkander. En de pessimisten zien
de rust nog niet weerkeren, maar veelster in de
toekomst bezorgingen van veel erger aard voor de
aard staat. De bolsjewistische ideeën worden ge-
propageerd. In het troebele, onruste en ontwor-
pene leven der volkeren over de geheele aarde vinden
zij een zeer geschikten voedingsbodem.

Het is bovendien ondanks vredstractaten en
volkerenbond nog zoo onzeker met den wereldvrede,
dat de overwinnaars in den strijd der laatste jaren
zich buiten den volkerenbond om met elkander in
bondgenootschap begeven om bystand tegen moge-
lijke aanvallen elkander te waarborgen.

Waarlijk geen bewijs van rust en vrede. Zelfs
bij degenen, die het beter dan alle andere men-
schen kunnen weten, onrust.

Is het niet of het een duidelijke illustratie is van
het woord van onzen Heiland: in het laatste der
dagen zult gij hooren van oorlogen en geruchten
van oorlogen.
En zullen we dan vreemd vinden wat we alzo
rondom ons zien gebeuren?

eigenlijk de scheiding, den strijd en de onrust onder
de menschen. En toch waren — zoo sei men —
de verschillen maar zoo gering en zoo betrekkelijk.
Het moest komen, het kon komen tot samenstel-
ting. Elk moest wat offeren. Ieder moest terugrij-
pen tot de diepere beginselen, die onder de uiteer-
lijke denke- en levensvormen verscholen liggen. En
zoo werden dan ook in de laatste jaren allerlei
broederschappen en unien, allerlei federaties en
bonden opgericht, die alle min of meer gevatceld
de broederschap der menschheid beoogden.

Maar wat is de uitkomst? En wat is het eigen-
lijke oogmerk?
Het objectieve wordt prijgegeven. Het gepoen-
baarde geloofend. Eigenlijk God en godsdienst
beried tot een private liefhebberij en menschen-
liefde het enige ideaal. Dat is juist een fusie van
velerlei dusver tegen elkander of los van elkander
staande groepen, die zich onder een verwarring
brengende leus van *éclatheid* verbonden tegenover
God en Zijnen geref. In plaats van rust, brengt
het alles te meer en des te scherper strijd en
worsteling.

Maar rust zou er dan toch moeten zijn in de ge-
leerden die bulgen voor God en Zijn
Woord, die gelooven in den geref. Koning
Sions.
Rust in 's Heeren kerk, die moet er toch zijn.
Er is pas zoo gesticred. Om de vrijmaking der
kerk. Eerst in het begin der vorige eeuw in de
dagen der scheiding. En later in de tweede helft,
een halve eeuw later in de dagen der Dolentie.
En de Heere heeft dien strijd bekroond met Zijn
gunst. De vijf kerken hebben zich ontwikkeld in
voorspoed. Alleen het Woord Gods, naar de heer-
lijke bejdenis der vaders, is richtevoet voor ge-
loof en leven. Moest het niet zijn een rustig voort-
gaan en voortschrijden van trap tot trap in het
belijden der waarheid, gezamenlijk optrekken tegen
de al sterker en krachtiger zich openbarende macht
van ongelooft en bijgeloof? Dan ziet, ook die ver-
wachting is reeds lang voor velen vervolgen. Nu
hier dan daar openbaren zich verschijnselen, die
bewijzen dat de rustperiode nog niet is aange-
broken.

Wij behoeven hier geen namen te noemen.
Alleen noemen wij den strijd over den grond van
ons geloof, over het gezag van de Heilige Schrift,
over de verhouding tot afwijkende broeders, zoo
zels dat er uitingen gehoord worden die een ver-
oordeeling inhouden van heel den strijd van Schei-
ding en Dolentie beide, en wij meenen reeds ge-
noeg te hebben aangevoerd dat ook daar de rust
verre is. En al treedt er hier een Denaar des
Woords uit het kerkverband en al wordt mischien
een ander tijdelijk tot zwiigen gebracht, daarmee
is de rust niet weergekeerd.

O zeker, rust en vrede zijn liefdelijke woorden.
Maar de Christus zelf sprak er reeds van: ik ben
niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar
het zwaard. En Zijn apostel gezeigde dat er in de
laatste dagen zijn zouden, die verderfelijke kete-
rijen bedekkelijk zouden willen invoeren. De his-
torie der Kerk des Heeren leert dit toch ook. Ge-
durig heeft juist het brengen tot zuiver belijden
niet anders dan door worsteling en strijd kunnen
geschieden.

Maar daarom te meer moet er geroepen worden
tot waakzaamheid. Tot getrouwheid, ieder die 't
wel meent met het Sion Gods, moge gedelen in de
gebeden al de leeraren en herdars, dat de Heere
ze houdt bij de waarheid, dat Zijn volk niet afwijke,
dat zij pal staan mogen om 's Heeren Woord vast
te houden.

De rust is elders. Hier de strijd.

Voor Kinderen.

VAN ETEN EN DRINKEN.

II.

Van wat wij meer in het bijzonder vruchten
of ooft noemen, maakten de inwoners van
Kanaän veel meer gebruik dan wij. Daartoe
was trouwens alle aanleiding. Overal groeide
eetbare vruchten in het wild. Kanaän was een
land, vloeende van melk en honig, en dien laten
kon men op vele plekken vinden. Het was de
zoogenaamde wilde honig, dien Johannes de
Dooper ook at, en zoo was er meer. Als wij in
Nederland ons wilden vreden met wat in het
wild groeit, zouden we er slecht bij staan.

Wellicht het meest geteent ooft, waren de
wilde vijgen. Vijgenboomen trof men veelvuldig
aan, ook langs de wegen. Denk maar aan de
geschiedenis van Zachus. Ieder mocht die
vijgen plokken en opeten. Zij waren natuurlijk
vers en niet als veelal bij ons, in suiker is
gemaakt. Zij werden ook niet alleen als toetsijs,
maar wel degelijk als voedsel gebruikt en in
grote klompen verzonden. Daar een vijf ge-
middel zoo groot is als een kleine peer, kon
een groot gezin er heel wat verorberen. Maar
er was ook voorraad. Onder zijn vijgenboom
zitten, was in het Oosten een teken van rust
en veldwart.

Na de vijgen kwamen de olijven, die ook op
vele plaatsen groeiden en zeer in trek waren.
Uit deze groene vrucht werd de kostelijke
olijfolie geperd, die ook thans nog zoo veel
over heel de wereld wordt gebruikt. Zoo diende
zij om de lampen te voeden; voorts tot genezing
van wonden. Bij den naaltdig doopte men het
brood in de olie, en werd zij gebruikt als bij
ons de boter. Ook was de olijf een gezond
voedsel.

Veel gebruikt ook, bepaald als voedsel waren,
de druiven, waarvan de Schrift zoo dikwijls
spreekt, getuige reeds de geschiedenis der zes-
speiders in de woestijn. De druiven die ze
mebrachten, waren ongetwijfeld grooter en
sappiger dan die wij hier hebben. Dat is te
verklaren, als men denkt aan den grond en de
luchtgesteldheid van Palestina, die zoo zeer ver-
schilt van de onze. De lekkere, voedzame
druiven werden alom geteeld en veel gegieen,
te meer, daar zij goedkoop waren.

Telkens wordt dan ook in de Schrift van
wijngaarden en druiven gesproken.
Er waren nog veel andere vruchten, te veel
om hier op te noemen. Een prachtig gezicht
en heerlijke spijzen leverden de vruodroede granaat-
appelen met hun vele pitten. En zoo konden
wij voortgaan. Vele vruchten echter die wij
hebben waren in Israël onbekend. Zoo b.v. de
peren, de pruimen, de perziken. Appelen kwamen
wel voor, doch die geleken weinig op de
onze. Ook hiervoor lag de oorzaak in het
klimaat. Bananen en rijst groeien ook bij ons
niet, maar wel in warmer streken als Zuid-Amerika
en de Oost.

Nu heeft de lezer zeker wel eens opgemerkt,
dat in den gansen Bijbel van aardbeien, ker-
sen, bessen en frambozen enz. niet gesproken
wordt. Dat wij echter niet zeggen dat zulke of
dergelijke vruchten er in het geheel niet wa-
ren, dat is te vreezen. Vele vruchten echter die wij
hebben waren in Israël onbekend. Zoo b.v. de
peren, de pruimen, de perziken. Appelen kwamen
wel voor, doch die geleken weinig op de
onze. Ook hiervoor lag de oorzaak in het
klimaat. Bananen en rijst groeien ook bij ons
niet, maar wel in warmer streken als Zuid-Amerika
en de Oost.

Erwten en bonnen waren een bekend voedsel
reeds in zeer oude tijden. Dat toont o.a. de
geschiedenis van Jakob en Ezaü. Ook kende
en gebruikte men uien, komkommers, knoflook
en dergelijke vruchten. Van wat wij bepaald
groenten noemen hadden de Joden niet zoo veel
verschcheidenheid als wij. Veel spijzen werden
in de Schrift genoemd, maar spijzen, aardijve,

postelija, kool ontbreken geheel. Toch waren
er zeker wel groenten, maar men onderscheide
ze niet zoo nauwkeurig. Zij gingen alle ge-
meelijk door onder den naam van „groenkruid"
of „groen moer." Naboth van Jizreel had, lezen
we, een stuk land dat koning Achab begeerde
voor een kruithof, dat is een moestuin.

(Wordt vervolgd.)

UIT EEN OUD SCHOOLBOEK.

Op een dorp bestond en bestaaf wellicht nog
de zooderlinge gewoonte om, de zitplaatsen in
de kerk telkens voor een jaar te verhuuren. Wie
het meeste geld voor een plaats bood kreeg die.
Zoo waren de beste plaatsen dus alleen ver-
krijgbaar voor wie ruim betalen kon, en moe-
ste de minder gegoeden tevreden zijn met wat
nog tot huren overbleef. Wie helemaal niets
betaalde moest met een plaats achteraf tevreden
zijn. Dat zulk een inrichting niet goed was
sprekt van zelf.

Na gebeurde het bij een nieuwe verhuuring,
dat een rijke aanzienlijke dame de plaats kreeg
naast een eenvoudige maar welgestelde boeren-
vrouw.

Den eersten morgen Zondag toen een Psalm ge-
zongen was, bemerkte de dame al heel spoedig
dat haar nieuwe buurvrouw een altes behalve
fraaie stem had, zij bepaald valsch zong wat
alles behalve welluidend klonk, en eigenlijk oor-
verschander was. Zougen kon het hoeremaal
niet heeten.

De dame die zij nu gehoor en schoon van
stem was, werd door buurvrouw geschreeuw
schrikkelijk getoond en gherinderd. Toen de
Kerk uitging kon zij niet nalaten de buurvrouw
achter op te loopen en te zeggen:

„Ik heb bemerkt dat we in de kerk buren
zijn geworden. Daar heb ik natuurlijk niet
tegen. Maar uw stem is bijkbaar met de jaren
vervalschend en bedorven, en klinkt — ik zeg het
maar roddeluit — verschrikkelijk. Zoudt u niet
liever bij het zingen zwaigen?"

De boerin keek de dame enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

„Ik zing heel slecht, dat weet ik; toch zing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig. Hij
ook een schoone stem hoort?"

De dame keek de boerin enigzins schalk
aan en zei toen:

„Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel al zijn schepselen liet, en
zoowel het gekraak der raven als het gezang der
nachtgalen hoort."

den hoed in de hand bij de deur gaan staan en
£ 3.10 (f 66) geoliceerd."

Dit verscheidene bericht kwam uit Zuid-Afrika.
Een meer nog. Ds. Rumpff blijft met den
„hoed in de hand" staan, beter, hij trekt er
mee voort en verder.

Er begint uitsicht te bestaan op een organisatie.
In Frankfurt O. V. S. wordt een circulaire
verstuurd.

Een vernieuwde opwekking om, naar mag
verwach, een meer vaste organisatie te bewerken.

Collecties kunnen verrassende resultaten af-
werpen, maar bij- en toevallige baten.

Vaste bijdragen hebben zooveel voor. De
bijdragers erkennen daarmee, dat zij bij de
zaak hooren, dat zij hun naam voor het werk
gegeven hebben en dus mede aansprakelijk zijn.

Het is zoo, schijbaard zijn giften en collecties
meer spontaan, maar toch is, in den grond der
zaak, de vrijwillige verbintenis voor een jaar-
lijksche bijdrage meer naar den eisch.

In Israël kon eerst van vrijwillige offers sprake
zijn als de tiende was betaald.

Het ziet er treurig uit in een gezin, als een
groot deel van de inkomsten uit giften bestaan.

Giften zijn getuigen van barmhartigheid of
dankbaarheid, vaste bijdragen vloesien voort uit
plichtsbetrachting.

Vandaar ook, dat men in de Kerken de
kosten voor onderhoud uit vaste bijdragen
vindt wil. Zoo ook de Vrije Universiteit. Zij
moet op vaste bijdragen kunnen rekenen, om
vaste betalingen te kunnen waarborgen.

Men meent niet, dat hiermede het geloofs-
leven wordt benadeeld, wel zal het gevoel er
minder door worden gestreeld. Wel wordt soms
beweerd, dat, wanneer men jaarlijks bijdraagt
de naam in 't verslag wordt openbaar,
daardoor de hoogmoed wordt opgewekt. Toch
is deze bewering niet juist. Bij het verantwoor-
den der contributie vindt men nooit den naam
van de bijdrager, bij het vernemen der giften
te vaak de naam noodig of weet de geveer aan
de initialen, dat het vermelde bedrag van hem
ontvangen is.

Daarom vaste bijdragen, de gewenscht voor
een bepaald doel. Het kan zijn, dat men meer
gevoelt voor de studie in de letteren, dan voor
die in de medicijnen, welnu, men kan zijn vaste
bijdrage voor de een of andere faculteit bepalen.
Wil men, na de vaste bijdrage te hebben opge-
geven, nog een extra gift van dankbaarheid
zenden, dankbaarheid ook daarvoor, dat de
Heere hem heeft bereid gemaakt, mede te
werken aan het onderhoud van Kerken en
Scholen, of zijn bijdrage uit te spreken over een
verrassende uitkomst, of een afgewende schade,
— de rubriek scheukingen en collecties is
ook daarvoor bestemd.

Kort verslag van de vergadering der
Classis Schiedam, gehouden 27
Augustus 1919.

1. Ds. Felderhof opent de vergadering, laat
zingen Pa. 68:10, leest Ef. 2 en gaat voor in
gebed.

2. Alle kerken zijn wettig vertegenwoordigd.
De D. D. Akkerhuis en Koolstra, voor het eerst
vergadering, worden door den Voorzitter
toesproken.

3. In het moderamen nemen zitting Ds.
Felderhof als praeses, Ds. Berends als Assessor en
Ds. Hagenbeek als Scriba.

4. Rapporten: a. van de afgevaardigden naar
de Particul. Synode. b. Van de kerkvisitatoren.
c. Van Br. A. den Boer, die de kerken der
Classis vertegenwoordigd heeft bij het afscheid
van Ds. van Anken van Pernis. d. Omrent het
archieff der Classis. In orde bevonden. Na afloop
van elke Classicale vergadering zal voortaan
de scriba alle rapporten enz. aan de archiefbe-
waarder kerk terhand stellen. 5. Ingekomen
stukken: a. Eene vraag van de Classis Appin-
gadam zal ontkenend worden beantwoord. b.
Eene mededeeling van de Classis Franeker dat
Dr. J. de Jong, pred. te Winsum, wegens over-
gang tot een anderen staat des levens als Dinaar
des Woords naar Art. D. K. O. is ontslagen.
Wordt als kennisgeving aangenomen. c. Een
dankbetuiging van Mevr. de wed. van Leeuwen
te Vlaardingn. Idem. d. Een verzoek van de
kerk te Vlaardingn. A. om akte van eervol
ontslag voor Ds. Schilder, die eervol naar
Gorinchem gaat te vertrekken, in handen ge-
steld der afgevaardigden van Maassluis B.
e. Een schrijven van de Part. Syn. van Z.-Holland,
inhoudende mededeeling van een besluit, te
advieseren aan de samenwerkende classis de
door de Generale Synode van Utrecht voor een
predikant enz. genoemde belang-n aan te vallen
tot een bedrag 25 pCt. hooger dan de daer
genoemde cijfers, althans tot een minimum van
f 300, mits de uitkeering met de verhoogde
de f 1800 niet te boven ga en gelijk aan-
valving van 25 pCt. bij de kindergeiden te
voegen.

De Classis spreekt uit hiermee accoord te
gaan.

Een voorstel om voor de vacaturebeurten
voortaan 1 pCt. van het pred. traktement te
doen uitkeeren, wordt aangenomen.

6. Voorstellen: a. Van Maassluis A, luidende:
„De Classis come terug op haar laatste gegeven
advies in zake de ineenstemming der Geref.
Kerken te Maassluis A en B".

Dit bezwaarschrift, wordt na breedvoerige
toelichting in handen der commissie ad hoc ge-
steld. b. Inzake de vaststelling van het minimum
traktement der Dienaren des Woords worden
breedvoerig toegelicht en besproken. De Classis
sprekt uit, dat de trakteminten der Dienaren
des Woords behooren verhoogd te worden met
30 pCt., met dien verstande, dat in de zwakke
kerken het laatste vijf vastgestelde minimum van
f 1300 uitgeganspunt zij.

7. Rondvraag naar Art. 41 D. K. O. wordt
met het oog op de pas gehouden visitatie niet
gedaan.

8. De verschillende Deputaten volgens Art.
19 Huisv. Reglement worden benoemd.

Kerkvisitatoren zijn de D. D. Akkerhuis en
Koolstra, primus en D. D. Jonkers en Mulder
secundus; de D. D. Berends en Sluiter, primus
en D. D. Hagenbeek en Felderhof, secundus.

Deput. Class. kan de D. D. Berends, Jonkers
en Vonk en de ouderlingen L. Dijkshoorn en
Dubbelman, Deput. Art. XI en XIII Mulder
sec. Hagenbeek, Deput. Zending Sluiter, sec.
Mulder. Deput. controleur archief de D. D.
Volk en Taal, Quaestor Hagenbeek, sec. Mulder.
Deput. archief, Rijn, Pruisen: Hagenbeek, Deput.
Art. 19, Jonkers, Instructie, a. Van Vlaardingn.

A. verzoekende vacature-beurten wegens vertrek
van Ds. S. en vrijwillige vacature-beurten voor
Ds. Sieders gedurende de vacature. Toegestaan.
b. Idem van Pernis verzoekende hetzelfde voor
zich en voor de Hei en Tulindorp. Toegestaan.
c. Idem van Overschie verzoekende hulpdiensten.
Goed gevonden.